

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ «ΣΦΥΡΙ»

Τίς 17 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίας. Ἡ Μαρίνα ἔζησε στό τέλος τοῦ 3^{ου} αἰῶνα μ.Χ. καί ἦταν κόρη εἰδωλολάτρῃ ἱερέα. Νεογέννητη ἔμεινε ὀρφανή ἀπό μπτέρα. Γι' αὐτό καί ὁ πατέρας της τὴν παρέδωσε, γιά νά τὴν ἀναθρέψει, σέ τροφό. Τό περιβάλλον, ὅμως, τῆς τροφοῦ ἦταν χριστιανικό. Ἔτσι τό κορίτσι ἄκουσε πολλά γιά τόν Χριστό. Καί δέχθηκε ὀλόφυχα τὴν χριστιανική πίστη.

Κατά τὴν περίοδο τῶν διωγμῶν ἐπὶ αὐτοκράτορα Διοκλετιανοῦ συνελήφθη ὡς χριστιανή. Ἦταν, τότε, **ἑτῶν 15!** Ἐπειδή σταθερά ὁμολογοῦσε τὴν πίστη της στό Χριστό, πρῶτα τὴν ὑπόβαλαν σέ βασανιστήρια φρικτά· μετὰ, τὴν φυλάκισαν· γιά νά «σκεφθῆ» καλύτερα, τί θά κάνει!

* * *

Ἐκεῖ, στὴν φυλακή, θέλησε νά τὴν πειράξει ὁ διάβολος. Σάν νά μὴν ἔφθαναν γιά τό νεαρό κορίτσι οἱ πόνοι τοῦ μαρτυρίου! Μὲ ἄγρια μορφή τρομεροῦ σκύλου καί μὲ φωνές ἀπειλοῦσε νά τὴν σκοτώσει. Τότε ἡ Μαρίνα, διαβάζουμε στὸν βίο της, ἄρπαξε ἕνα

«σφυρί» καί τόν ἐκτύπησε πολλές φορές καί στή συνέχεια τόν «μαστίγωσε». Καί ὁ διάβολος ἔξαφανίσθηκε. Δηλαδή: σταμάτησε νά τὴν πειράζει καί νά τὴν πολεμάει!

Εἶναι φανερό, πῶς «σφυρί» καί «μαστίγιο», αὐτά, εἶναι κάτι ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνα πού καταλαβαίνουμε ἡμεῖς, ὡς ἄνθρωποι ἐπίγειοι, ἀφοῦ οἱ δαίμονες δέν ἔχουν σῶμα σάν τό δικό μας· καί ἄρα δέν τοὺς πονᾶνε αὐτά, πού πονᾶνε τό δικό μας ὑλικό σῶμα! Τὴν ἐξήγηση μᾶς τὴν δίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης στό περίφημο βιβλίο του «Κλίμαξ», συμβουλευόντάς μας:

-Ὄνοματι Ἰησοῦ μᾶστιζε πολεμίους (=δαίμονες). Μὲ τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ μαστίγωνε τοὺς ἐχθρούς (=δαίμονες), διότι δέν ὑπάρχει οὔτε στὸν οὐρανὸ οὔτε στή γῆ ἰσχυρότερο ὄπλο (Λόγος 20^{ος}, Περί τῆς ἀνάνδρου δειλίας, στ'), ἀπὸ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας· ἀπὸ τὴν προσευχή.

Ἔσπε, «σφυρί» καί «μαστίγιο» εἶναι, στὴν οὐσία, ἡ πιό σύντομη προσευχή (ἀλλά καί κάθε ἄλλη προσευχή πού λέμε μὲ πίστη καί ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστό):

«Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ,

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΠΑΓΙΑ

Γράφει ο Ιωάννης Μόσχος στο ωραίο βιβλίο του, Λειμωνάριο.

Στό Όρος τῶν Ἐλαιῶν ζοῦσε ἔγκλειστος ἓνας μεγάλος ἀσκητής, πού τόν πολεμοῦσε σκληρά ὁ δαίμων τῆς πορνείας.

Καί ἦταν τόσο σκληρός καί ἀνυποχώρητος ὁ διάβολος στίς ἐπιθέσεις ἐναντίον του, πού μιά ἡμέρα ὁ ἀσκητής αὐτός αἰσθάνθηκε τόσο κουρασμένος, πού παρακάλεσε τόν διάβολο, νά τοῦ κάμει λίγο χάρη!...

-Μέχρι πότε πιά! Σταμάτα λίγο! Νά πάρω ἀνάσα!...

Ἀκούοντας τά λόγια του αὐτά, πετάχθηκε μπροστά του ὀφθαλμοφανῶς ὁ διαβολάκος καί τοῦ εἶπε:

-Πρόθυμος. Στήν διάθεσή σου. Μόνο ὀρκίσου μου, ὅτι αὐτό πού θά σοῦ εἰπῶ, δέν θά τό εἰπείς σέ κανένα, καί θά σέ ἀφήσω ἥσυχο γιά πάντα!...

Καί ὁ γέροντας πελαγωμένος ἀπό

τούς λογισμούς του, ὀρκίστηκε! Εἶπε:

-Μά τόν κατοικοῦντα εἰς τόν Οὐρανό, δέν θά τό εἰπῶ κανενός!...

Τοῦ λέει τότε ὁ δαίμονας:

-Μή ξαναπροσκυνήσεις ποτέ τήν εἰκόνα αὐτή, καί δέν θά σέ ξαναενοχλήσω ποτέ.

Ἡ εἰκόνα ἔδειχνε τήν Παναγία νά κρατάει τόν Χριστό στήν ἀγκαλιά της.

Κοκκάλωσε ὁ ἔγκλειστος καί τοῦ εἶπε:

-Μιά μικρή προθεσμία νά τό σκεφθῶ!...

Καί τό σκεφτόταν ὅλη τήν νύχτα.

* * *

Καί ὅταν ξημέρωσε ἔτρεξε στόν ὄσιο Θεόδωρο τόν Ἡλιώτη, γέροντα τότε στήν Λαύρα τοῦ Φαράν, στό Σινᾶ πού εἶχε τυχαία εὔρεθῆ ἐκεῖ στό μοναστήρι του καί τοῦ τά εἶπε ὅλα.

Καί ὁ ὄσιος γέροντας τοῦ ἀπάντησε:

-Ὅπως τό βλέπεις, ὁ διάβολος σέ ἔβαλε στό χέρι! Σέ ἔκαμε παιχνιδάκι του. Σέ ἔβαλε ἀκόμη καί νά κάμεις

ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλό».

* * *

Πόσο ταλαίπωροι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀσχολοῦνται μέ «μαγεῖες», δηλαδή μέ ἐνέργειες δαιμονικές, γιά νά βλάψουν! Καί πόσο πιό ταλαίπωροι εἶναι ἐκεῖνοι, πού τρέμουν τίς «μαγεῖες»!

Μαζί μέ τήν ἁγία Μαρίνα, ἄς τό καταλάβουμε καί ἐμεῖς, ὅτι ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τήν δύ-

ναμν καί τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου.

Καί τότε θά διαπιστώσουμε, πόσο ἀληθινή εἶναι ἡ ὑπόσχεση τοῦ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ: «**Ὅ,τι κι ἂν ζητήσετε στό Ὄνομά Μου**, θά τό κάμω, γιά νά δοξασθῆ ὁ Πατέρας χάρις στόν Υἱό. Ναι, ὅ,τιδήποτε καί ἂν ζητᾶτε στό Ὄνομά Μου, Ἐγώ θά τό κάνω» (Ἰωάν. 14, 13-14).

Ἀρχιμ. Ν.Κ

Πάσχα – μόνο ψωμί

Ὁ ἀββᾶς Σισώης ἦταν αὐστηρὸς στὴν νηστεία. Τόσο, πού δέν ἔτρωγε ποτέ ψωμί! Τό θεωροῦσε πολυτέλεια, νά τρώει ψωμί.

* * *

Ἦρθε τό Πάσχα. Καί τόν προσκάλεσαν οἱ ἄλλοι μοναχοί νά φᾶμαζί.

Τούς εἶπε:

-Θά ἔλθω. Ἀλλά μέ ἕναν ὄρο: Στό τραπέζι, δέν θά μέ βάλετε νά φάω ἀπό ὅλα! Ἦ ψωμί, ἢ τά φαγιά πού θά ἔχετε φτιάξει. Ὅ,τι θέλετε σεῖς!

ὄρο· πράγμα ἐντελῶς ἀνεπίτρεπτο! Ἀλλά καλὰ ἔκαμες καί τά ἐξομολογήθηκαν ὅλα. Καί νά σοῦ εἰπῶ: Καλλίτερα νά ἔκανες πορνεία, παρά νά δεθῆς μέ τόν διάβολο (καί μάλιστα μέ ὄρο!), ὅτι δέν θά προσκυνᾷς πιά εἰκόνα μέ τόν Σωτῆρα καί Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καί τήν μητέρα Του.

* * *

Γύρισε στό κελλί του ὁ καλόγηρος. Καί νά σου μπροστά ἀγριεμένος καί σκυθρωπός ὁ διάβολος.

-Ρέ, παλιοκαλόγηρε, τί ἦταν αὐτό πού ἔκαμες; Δέν μοῦ ὀρκίστηκες; Πῶς τόν ἐπάτησες τόν ὄρο;

Τοῦ ἀπάντησε:

-Μή σέ νοιάζει ἐσένα. Πατέρας μου εἶναι ὁ Χριστός. Ὅ,τι κι ἂν ἔκαμα, θά τά βρῶ μαζί Του. Μέ σένα δέν

Τοῦ ἀπάντησαν:

-Σέ παρακαλοῦμε νά φᾶς λίγο ψωμάκι· γιά χάρι μας.

Καί ἐπῆγε. Καί ἔφαγε μόνο ψωμί.

* * *

Οἱ μεγάλες ἐορτές ἔχουν κατάλυση σέ ὅλα. Αὐτό δέν σημαίνει ἀσυδοσία.

Χαρά τῆς ἐορτῆς δέν εἶναι ποτέ τά φαγιά. Σέ ὅλα τά φαγιά, ἀκόμη καί στά πιό πλούσια, χρειάζεται τάξη καί εὐπρέπεια· καί ἀγάπη· καί τιμή πρὸς τόν ἄλλο· καί ταπεινὴσὴ· καί εὐγένεια.

Μεγάλο τό πνευματικό μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ἀββᾶ Σισώη (+ 6 Ἰουλίου).

† ὁ Ν.Μ.

θέλω νά ἔχω ἄλλο πάρε-δῶσε! Τελεία καί παύλα!...

* * *

Καί τό συμπέρασμα ποῖο;

- Μεγάλο λάθος νά προσπαθεῖ ἄνθρωπος νά λύσει τά πνευματικά του προβλήματα μόνος του. Γιατί ἀκόμη καί ἅγιοι ἄνθρωποι, μερικές φορές πελαγώνουν.
- Ἡ χειρότερη ἁμαρτία εἶναι νά ὑποτιμᾷ ὁ ἄνθρωπος τήν πίστη στόν Χριστό καί νά θεωρεῖ μερικά ἀνθρώπινα προβλήματα τόσο οὐσιαστικά, ὥστε νά ὑποτιμᾷ ἐξ αἰτίας τους τήν πίστη.
- Οἱ εἰκόνες δέν εἶναι οὔτε φωτογραφίες οὔτε κάδρα! Ἦχουν σχέση μέ τήν πίστη.

† ὁ Ν.Μ.

Η ΑΓΙΑ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Δέν πρόκειται γιά τήν άγία πόλη. Άλλά γιά μιά κοπελλίτσα άπό τήν Άνατολική Θράκη. Πού έζησε πολύ παλιά. Γύρω στό 250 μ.Χ.

* * *

Σέ εκείνα τά δύσκολα χρόνια ή Ίερουσαλήμ, κοπελλίτσα ώραία, πίστεψε στόν Χριστό! Τόσο βαθειά καί δυνατά, ώστε άφιερώθηκε σ' Αυτόν. Νά μείνει γιά χάρη Του παρθένος.

Ή άφιέρωση εΐναι έκφραση άγάπης καί ευγνωμοσύνης στόν Χριστό. Έκφραση τής πίστης ότι όλα τά επίγεια δέν εΐναι τίποτε μπροστά στην βασιλεία του Θεού.

Ή γοητεία των έπιγείων συγκεντρώνεται σέ ένα σημείο. Στην γοητεία του έρωτα.

Γιά τά κορίτσια τό δίλημμα εΐναι: Τί προτιμώ; Τόν Χριστό ή ένα ώραίο άγόρι;

Καί γιά τά άγόρια. Τί προτιμώ; Τόν Χριστό ή ένα ώραίο κορίτσι;

* * *

Καί τήν Ίερουσαλήμ σ' αυτό τό δίλημμα τήν έκάλεσε, νά δώσει άπάντηση, ό μεγάλος αυτοκράτορας τής Ρώμης ό Δέκιος (249-251 μ.Χ.):

-Λοιπόν, Ίερουσαλήμ, τί προτιμάς;

• πίστη στόν Χριστό; μέ μαρτύρια καί θάνατο;

• ή ένα ώραίο νέο άγόρι;

Άπλά λόγια! Φτωχά τά λόγια!

Πίσω τους κρύβεται όλόκληρος ό κόσμος καί όλόκληρη ή βασιλεία του Θεού.

* * *

Καί ή άπάντηση;

Άλλοτε μεγαλείο καί άλλοτε άθλιότητες!

Ή άγία Ίερουσαλήμ δέν έκασε καν νά σκεφθῆ.

Ήμεινε πιστή στόν Χριστό. Καί έγινε μάρτυρας (26 Ιουλίου 250 μ.Χ.).

† ό Ν.Μ.

Τί είναι τά πάθη;

Έρώτησε ένας μοναχός τόν άγιο άββα Σισών (+6 Ιουλίου).

-Είπέ μου, γέροντα· τί νά κάνω μέ τά πάθη μου;

Του άπάντησε ό άββας Σισώης.

-Ό καθένας μας πάθος έχει εκείνο πού του άρέσει· πού τό ποθει· πού τό λαχταράει.

* * *

Μέ άλλα λόγια του εΐπε:

-Πάψε, νά τό θέλεις· νά τό λαχταράς· νά τό ποθείς. Καί γρήγορα θά τό νικήσεις!...

-Ξέρεις, ότι σέ πάει στραβά· ότι κινδυνεύεις νά χαθείς καί έξακολουθείς νά τό ποθείς καί νά τό λαχταράς;

* * *

Πώς του άπάντησε;

• Όχι θεολογικά· όχι καλογερικά!

• Άλλά ψυχολογικά· ανθρώπινα.

† ό Ν.Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ή. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

ΙΟΥΛΙΟΣ 2009 * Άρ. Φύλλου 312* Έτος ΚΘ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλα Θεσ/νίκης

